

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti vyžiadanej osobe **V. K.** pre trestný čin podľa čl. 12a ods. 1 a čl. 14 zákona Poľskej republiky z 2. marca 2001 o výrobe etylalkoholu a vyrábaní tabakových výrobkov v spojení s čl. 11 ods. 2 poľského Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 13. januára 2017 v Bratislave o sťažnosti vyžiadanej osoby **V. K.** proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 29. decembra 2016, sp. zn. 8Ntc/36/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť vyžiadanej osoby **V. K.**
s a z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 29. decembra 2016, sp. zn. 8Ntc/36/2016, vzal vyžiadanú osobu **V. K.** (ďalej len „vyžiadaná osoba“ alebo „sťažovateľ“) podľa § 15 ods. 2 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o EZR“) z dôvodov uvedených v § 15 ods. 1 zákona o EZR do predbežnej väzby s tým, že táto začala u vyžiadanej osoby plynúť 26. decembra 2016 o 18:00 hod.

Ihneď po vyhlásení tohto uznesenia podala proti nemu vyžiadaná osoba sťažnosť. V jej dodatočne (prostredníctvom obhajcu) predložených dôvodoch uvádza, že akceptáciu návrhu krajského prokurátora na jej vzatie do predbežnej väzby považuje za nezákonnú a nesprávnú.

Poukazuje pritom na to, že krajský súd akceptoval skutočnosti uvedené v návrhu aj napriek tomu, že neboli dôsledne preverené predbežným vyšetrovaním. Prvostupňový súd sa podľa sťažovateľa nevysporiadal s námietkami, ktoré predniesol pri výsluchu a ktorými poukázal na neexistenciu navrhovaných väzobných dôvodov, konkrétne preto, že trestné stíhanie za skutok nelegálnej výroby etylalkoholu bolo v Poľskej republike riadne skončené, bol právoplatne odsúdený na dobu jedného roka nepodmienečne, z ktorého výkonu bol po polovici výkonu trestu podmiennečne prepustený. Z tohto dôvodu považuje ďalší výkon trestu za tú istú trestnú činnosť za nezákonný.

Sťažovateľ zároveň zdôraznil, že ide o desať rokov starý skutok, európsky zatýkací rozkaz bol vydaný pred viac ako siedmimi rokmi, pričom na Ukrajine má maloleté dieťa, ktoré je odkázané na jeho výživu. Podľa vyžiadanej osoby tak nie sú dané zákonné podmienky na jej vzatie do predbežnej väzby a žiada, aby z nej bola prepustená pri uložení primeraných obmedzení, príp. opatrení, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania.

Z týchto dôvodov sťažovateľ prostredníctvom obhajcu navrhol, aby nadriadený súd napadnuté uznesenie zrušil a prepustil ho na slobodu.

Postupujúc podľa § 1 ods. 2 zákona o EZR Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako nadriadený súd na podklade uvedenej sťažnosti, ktorú podala oprávnená osoba včas, preskúmal podľa § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým podala vyžiadaná osoba sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom a dospel k záveru, že podaná sťažnosť nie je dôvodná.

Predovšetkým treba k veci uviesť, že v konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo, boli dodržané lehoty, ktorých zachovanie je základným predpokladom vzatia vyžiadanej osoby do predbežnej väzby.

Z obsahu predloženého spisu totiž vyplýva, že sťažovateľ bol zadržaný postupom podľa § 13 ods. 1 zákona o EZR 26. decembra 2016 o 18:00 hod. a to na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Krajským súdom vo Varšave 10. septembra 2009, číslo spisu VIII Kop 199/09, na účely vykonania zvyšku trestu odňatia slobody vo výmere päť mesiacov a dvadsaťdeväť dní, ktorý bol sťažovateľovi uložený právoplatným rozsudkom Obvodného súdu pre Varšavu-Zoliborza III Trestné oddelenie zo 14. júla 2006, sp. zn. III K 2027/06.

Návrh na vzatie vyžiadanej osoby do predbežnej väzby podal prokurátor príslušnému krajskému súdu 28. decembra 2016 o 09:50 hod., pričom sudca tohto súdu vypočul sťažovateľa 29. decembra 2016 v čase od 13:00 hod. do 14:00 hod. a v rámci tohto výsluchu zároveň rozhodol napadnutým uznesením o jeho vzatí do predbežnej väzby.

Je teda zrejmé, že prokurátor podal návrh na vzatie sťažovateľa do predbežnej väzby do 48 hodín od jeho zadržania a sudca krajského súdu rozhodol o jeho vzatí do predbežnej väzby do 48 hodín od doručenia tohto návrhu a prevzatia zadržaného (§ 13 ods. 2, § 15 ods. 2 zákona o EZR).

Najvyšší súd ďalej zistil, že v súlade s § 14 zákona o EZR bolo v doterajšom konaní rešpektované právo vyžiadanej osoby na obhajcu a na tlmočníka a prekladateľa.

Po zistení, že v posudzovanej veci boli splnené všetky procesné podmienky pre rozhodnutie o vzatí sťažovateľa do predbežnej väzby, podrobil najvyšší súd prieskumu záver prvostupňového súdu o existencii materiálnych dôvodov tejto väzby.

K tomu je potrebné najprv vo všeobecnej rovine uviesť, že pri rozhodovaní o predbežnej väzbe nie je súd viazaný dôvodmi väzby podľa § 71 Tr. por. (§ 15 ods. 2 zákona o EZR), ale tieto vyplývajú výlučne z jej v zákone vymedzeného účelu, ktorým je zabezpečiť prítomnosť zadržanej osoby na území Slovenskej republiky tak, aby nedošlo k zmareniu účelu konania o európskom zatýkacom rozkaze, pokiaľ orgán štátu pôvodu, ktorý má záujem na jej vydaní, nepredloží originál európskeho zatýkacieho rozkazu s prekladom do štátneho jazyka, ak sa preklad vyžaduje (§ 15 ods. 1 zákona o EZR).

V tejto súvislosti treba poukázať na vyjadrenie sťažovateľa pri jeho výsluchu pred prvostupňovým súdom, že pokiaľ by vedel, že má v Poľsku vykonať zvyšok trestu, neopustil by územie Ukrajiny, lebo má rodinu a maloleté dieťa. Z takto prezentovaného postoja vyžiadanej osoby vyplýva reálna obava, že v prípade prepustenia na slobodu opustí územie Slovenskej republiky, aby sa vyhla výkonu zvyšku trestu odňatia slobody, čím by nepochybne došlo k zmareniu tohto konania o európskom zatýkacom rozkaze. Zároveň vzhľadom na absenciu akýchkoľvek väzieb sťažovateľa na území Slovenskej republiky a možnosť voľného pohybu vnútri schengenského priestoru nemožno dôvodne (rozumne) predpokladať, že niektoré z primeraných opatrení alebo obmedzení, ktorých

uloženie by prichádzalo do úvahy, zabráni vyžiadanej osobe v tom, aby opustila Slovenskú republiku.

Napokon, prihliadajúc na sťažovateľom uplatnené námietky najvyšší súd k veci dodáva, že z doposiaľ získaných informácií nevyplýva žiaden dôvod pre povinné odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu. Ten sa totiž týka skutku spočívajúceho v nedovolenej výrobe 2.040 litrov etylalkoholu, ktorý by vzhľadom na prokurátorom predbežne zistenú cenu prevyšujúcu 20,- eur za liter (č. 1. 32) bol trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, konkrétne prečinom nepovolenej výroby liehu podľa § 253 ods. 1 Tr. zák.

Zvyšok trestu odňatia slobody, ktorý má sťažovateľ vykonať, pritom prevyšuje štyri mesiace a údaj uvedený v európskom zatýkacom rozkaze zároveň zodpovedá tvrdeniu sťažovateľa pred prvostupňovým súdom, že v súvislosti s predmetnou vecou bol vo väzbe v Poľsku asi šesť mesiacov a prepustený z nej (nie z výkonu trestu odňatia slobody ako uvádza v sťažnosti) bol po vyhlásení rozsudku s tým, že čas, ktorý strávil vo väzbe, mu bude zarátaný do uloženého trestu vo výmere jeden rok.

Z európskeho zatýkacieho rozkazu ďalej vyplýva, že podľa právneho poriadku Poľskej republiky nie je výkon zvyšku trestu odňatia slobody, ktorý má vyžiadaná osoba vykonať, premlčaný a vzhľadom na to, že slovenský právny poriadok neupravuje právomoc slovenských orgánov na stíhanie predmetného trestného činu, ktorý bol spáchaný mimo územia Slovenskej republiky cudzincom, ktorý nemá na jej území trvalý pobyt, neprichádza skúmanie tejto otázky podľa slovenského právneho poriadku do úvahy. Uvedené platí aj pokiaľ ide o posúdenie, či sa na tento trestný čin nevzťahuje amnestia udelená v Slovenskej republike.

V neposlednom rade z predloženého spisu nevyplýva ani informácia, že by konanie vedené v niektorom členskom štáte proti vyžiadanej osobe pre ten istý skutok právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov členského štátu, v ktorom bol vynesený.

Zároveň ale treba uviesť, že konečné zistenie podmienok na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu a to aj so zreteľom na sťažovateľom uplatnené výhrady bude predmetom

až následného predbežného vyšetrovania, ktorého vykonanie má vzhľadom na už uvedené zabezpečiť práve predbežná väzba.

Z týchto dôvodov najvyšší súd sťažnosť vyžiadanej osoby ako nedôvodnú zamietol.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

V Bratislave 13. januára 2017

JUDr. Peter P a l u d a, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. František Mozner

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Lucia Gočálová